

— Мыслишь ли че Пулосскый ще дойде скоро...?

— Да, пане, най много слѣдъ петнадесеть дена той погледих пакъ любимца си, а послѣ като ся пристори ужъ че не ще да знае до толкозь до колкото отонапрѣдъ ся видѣ смутенъ, рече: Върни ся при господаря си; жалъ ми е че нѣмамъ да му извѣстиъ освѣнъ жалостны извѣстія. Ще му кажешъ, че Лодоиска не е вече тука.

Това като чухъ азъ ся смаяхъ съвсѣмъ. Какъ пане, Лодоиска?.....

— Не е вече тука ти казувамъ. За да задължихъ Пулосскаго, когото почитамъ и уважавамъ, зехъ на себе си грыжтѣ, ако и неволно, да пазѣмъ дщериѣму въ твърдѣлтъ си. Никой другъ, освѣнъ мене и тогози (като сочеше любимца си) незнаяше нѣщо за тоба. Има почти единъ мѣсець, отъ какъ отидохмы, по обычаю, за да ѣ занесемъ ежедневнѣтѣ ѣ хранѣ, по никого не намѣрихмы въ жилището ѣ. Не знамъ какъ е сторила и що е направила, но знамъ добръ че побѣгнѣ, и отъ тогазь не съмъ разбралъ нищо що станѣ и кѣдѣ ся дѣнѣ; безсумнѣне че е отишла да дири Любынскаго и го е намѣрила, ако само Татаритѣ не сж ѣ спомѣтели и заплѣнили.

Като слушахъ това, азъ не знаяхъ ни какво да правѣмъ, ни какво да мыслимъ; защото какъ да спосрешимъ онова което видѣхъ въ градинѣтѣ съ онова което Дурлинскый ми казуваше: тука имаше нѣкаква тайна, коѣшто бѣхъ нетърпѣливъ да открѣмъ, но пазяхъ ся да не покажѣмъ нѣкакво недоумѣне.